

do chlapecké výchovny své domovské obce V. za účelem chudinského zaopatření a výchovy.

Zákon o právu domovském ze dne 3. prosince 1863, čís. 105 ř. zák. stanoví v §u 24, že domovská obec jest povinna, opatřovati své chudé příslušníky, dávatí jim potřebnou výživu a poskytovatí ošetření v případě nemoci. Povinnost, opatřiti chudé děti, zahrnuje v sobě také povinnost, pečovatí o jejich výchovu; podle §u 25 téhož zákona přísluší obci samé stanoviti v mezích o tom vydaných zákonů, jak se mají její chudí příslušníci opatřovati. Český zemský zákon o opatřování chudých ze dne 3. prosince 1868, čís. 55 z. zák. stanoví v §u 13, že obec jest povinna, jsou-li v obci chudé děti osiřelé nebo jinak opuštěné, míti péči o to, by byly vychovány a staly se způsobilými k výdělku. Z těchto zákonných předpisů plyne, že obec V-cká (její městský úřad) vykonávaly v mezích zákona nejen své právo, nýbrž i svou povinnost, vydavše příkaz, by vlastní matkou opuštěný a ve výchově ohrožený chlapec byl převeden do chudinské péče a tím ovšem i do výchovy své domovské obce. Prvý soud posoudil věc správně, vysloviv, že šlo o úřední výkon formálně oprávněný; vzhledem k rozsudkovému zjištění, že nešlo o odebrání dítěte z výchovy matčiny, nýbrž o opatření chudinské péče (byť i spojené s výchovou nezletilého), k němuž není třeba svolení soudního, lze tvrditi, že nařízený a provedený výkon byl i věcně správným, ježto byl odůvodněn oněmi zákonnými ustanoveními. Že byl služební výkon obecního zřízence, provedený v cizí obci, sankcionován přítomností místního obecního starosty, který mu na jeho žádost poskytl při výkonu intervenci, dovedl správně napadený rozsudek.

Čís. 2137.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Zločin ve smyslu §u 6 čís. 2 zákona jest spáchán již tím, že se zpráva dostala do rukou prostředníka cizí moci.

»Vojenským tajemstvím« jest vše, co se dotýká tak úzce branné zdatnosti republiky za války, že jeho vyjevení cizí moci může tuto zdatnost zeslabiti. Skutečnost, opatření nebo předmět nemusí býti rázu vojenského, ale musí míti přímý vztah k vojenské obraně republiky. Náleží sem zejména i takové skutečnosti, opatření a předměty, které přímo tajeny nejsou (ani tajeny býti nemohou), jsou však takové povahy, že obrana republiky vyžaduje, by se o nich nedověděla cizí moc.

»Osobou nepovolanou« ve smyslu §u 6 čís. 3 zákona jest rozuměti pouze toho, kdo není v žádném spojení s cizí mocí.

Slova »při sazbě od deseti do dvaceti let« v druhém odstavci §u 28 zákona vztahují se jen na § 7 čís. 4 zákona; nelze proto snížití trest podle §u 6 čís. 1 odstavec druhý zákona za použití §u 55 tr. zák. pod zákonnou sazbu (§ 281 čís. 11 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 15. října 1925, Zm II 372/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného, vyhověl však zmateční stížnosti stát-

ního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 9. května 1925, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem vojenské zra-
dy podle §u 6 čís. 2 odstavec prvý až třetí zákona ze dne 19. března
1923, čís. 50 sb. z. a n. a odsouzen za to podle první sazby §u 6 čís. 1
odstavec třetí téhož zákona za použití §u 55 tr. zák. do těžkého žaláře
na dva roky, zrušil rozsudkový výrok o výměře trestu na svobodě a od-
soudil obžalovaného podle první sazby §u 6 čís. 1 odstavec třetí zákona
ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. do těžkého žaláře na pět let.

D ů v o d y:

I. Zmateční stížnost obžalovaného dovolává se číselně důvodů zma-
tečnosti čís. 5, 9 a), 11 §u 281 tr. ř., věcně uplatňuje také důvod zmatku
čís. 10 téhož §u. Výtky rozsudku s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5
§u 281 tr. ř. jsou vesměs bezdůvodny. Zmateční stížnost namítá přede-
evším, že pro rozsudkový výrok, dle něhož stěžovatel skutečnosti, opa-
tření a předměty, jež mají zůstatí utajeny pro ochranu republiky, vy-
zradil cizí moci, není uvedeno důvodů a že výrok ten odporuje spisům.
V celém spise není prý ani nejmenšího důkazu o tom, že se dopis, za-
slaný stěžovatelem Else B-ové, a jeho fotografické snímky dostaly do
rukou některé cizí moci, která nikde není s určitostí jmenována. Není
prý zjištěn další článek, který by byl od jmenované a od Dolfa W-a vedl
k některé cizí moci, s níž by tito byli bývali ve spojení. Zjištění každé
takovéto spojitosti spočívá prý na pouhé konstrukci, na domněnce, již
se nedostává důkazů, a je zároveň ve zjevném rozporu se spisy. Rozho-
dovací důvody napadeného rozsudku odmítají především jako nevěro-
hodnou výmluvu stěžovatelovo tvrzení, že zmíněný dopis napsal pro ja-
kýsi illustrovaný časopis, pro nějž byly prý určeny také ony fotografie
a zamýšlená jím odpověď na dotazník, u něho nalezený. Děje se tak řa-
dou veskrze případných úvah, které, pokud jsou zbudovány na určitých
skutečnostech, mají v dotyčných výsledcích hlavního přeličení plnou
oporu. V dalším zkoumají rozsudkové důvody nanejvýš pečlivě otázku,
jaký cíl sledoval stěžovatel svojí činností, a dospívají k závěru, že jak
data, o nichž podával stěžovatel zprávu ve svém dopise, tak ona, o nichž
měl podati zprávu na základě dotazníku, jsou podrobná data vojenská,
specialisovaná a tak systematicky uspořádaná, že mají cenu a význam
opět jen pro místa vojenská a to samozřejmě především pro vojenská
místa některého státu, který má zájem na vývoji vojenství Českosloven-
ské republiky, a že to byla vojenská správa německá, zejména německá
služba výzvědná, které se dle cíle sledovaného stěžovatelem mělo do-
stati jak dopisu, tak oněch dalších informací, které stěžovatel opatřiti se
snažil. Rozsudková zjištění, týkající se vojenského rázu dat, sdělovaných
a opatřovaných stěžovatelem, a tím i ze zjištění toho čerpaný závěr o
ceně a významu dat těch pro vojenská místa některého c i z í h o s t á t u,
jsou zbudovány hlavně na posudcích vojenských znalců, podle nichž se
ona data týkají hlavně a v první řadě vojenského vyzvědačství, takže
nutno souditi s naprostou jistotou, že byla určena pro výzvědnou službu
některého cizího státu. Posudky zdůrazňují dále některé metody a triky,

jichž použil stěžovatel (dopis bez nadpisu a bez podpisu, cizí obálka, do níž byl vložen, dotazník, psaný sympatetickým chemickým inkoustem a j.), a jichž se jako typických používá ve službě vyzvědačské. Závažnou oporu skýtají řečenému rozsudkovému závěru také některé skutečnosti, nalézacím soudem v rozsudku na základě jiných výsledků hlavního přelíčení samostatně zjištěné, že totiž stěžovatel měl dotazník uschovaný s nápadnou pečlivostí mezi deskami a obalem jakési knihy, kterou měl u sebe, že jevil nápadný zájem o vojenské práce, že v dopise, zaslaném četaři zákopnického pluku v B. Emilu B-ovi žádal o opatření několika fotografických snímků jednotlivých fasí stavby pontonového mostu v B., prováděné jmenovaným plukem, a že v zápětí, pozoruje s vhodného místa bedlivě práci vojáků, zhotovil sám řadu snímků, které pak u něho vedle tří snímků filmových počtem 13 také nalezeny byly. Rozsudkový závěr, dle něhož šlo v tomto případě o výzvědnou službu německou, jest opřen o skutečnosti, v rozsudku rovněž před tím zjištěné, že totiž ve Vratislavi, kam adresován byl dopis, zaslaný Else B-ové, stěžovatel sám v posledních letech převážně žil a že právě tam byla také ústředna německé služby výzvědné. Tyto skutečnosti ve spojení se stěžovatelovým výrokem, zjištěným v rozsudku na základě svědecké výpovědi Dra Z-y, že prý totiž již kdysi dříve konal v Polsku vyzvědačství ve prospěch Německa, opravňovaly nalézací soud k závěru, že stěžovatel byl od té doby ve spojení s německou výzvědnou úřadovnou vratislavskou.

Rozsudek zjišťuje dále, že stěžovatel jak dopis, tak ony další informace určil k tomu, by je německé službě výzvědné sdělil prostřednictvím Dolfa W-a, který působil jako prostředník, od něhož obdržel stěžovatel dle dalšího zjištění rozsudkového k zodpovězení dotazník a s nímž se konečně spolčil za účelem dalšího vyzvědačství a další zrady. Nalézací soud uvěřil dále zřejmě stěžovatelovu zodpovídání se, dle něhož dopis poslal do Vratislavy na adresu Elsy B-ové, bývalé to bytné W-ovy, proto, že W. sám jako artista nemá stálého pobytu, tudíž ani stálé adresy. Ve W-ovi spatřuje však rozsudek osobu, která pěstovala s německými úřady dobré styky, podklad pro toto přesvědčení nalézacího soudu shledává pak rozsudek ve zjištěné skutečnosti, že W., ač je polským státním příslušníkem, obdržel pas do Polska, nutný to prostředek vyzvědačství, který mu jeho vlastním státem byl odepřen, od úřadů německých. Všechny tyto skutečnosti ve spojení s rozsudkovým zjištěním, dle něhož dopis na adresu Elsy B-ové do Vratislavy také skutečně odeslán byl, opravňovaly nalézací soud k rozsudkovému výroku, dle něhož stěžovatel vyzradil tímto dopisem cizí moci tamtéž jednotlivě vypočtené skutečnosti, opatření a předměty, jež mají zůstatí utajeny pro ochranu republiky. Učinil tak dle rozsudkového výroku nepřímou, dle rozhodovacích důvodů prostřednictvím W-ovým. Dle zřejmého, oněmi skutečnostmi odůvodněného přesvědčení nalézacího soudu dostal se dopis naznačenou cestou až do rukou německé výzvědné služby, pokud se týče vratislavské výzvědné úřadovny. Stěžovatelem byl ostatně zločin spáchán a dekonán již tím, že se dopis dostal do rukou Dolfa W-a, jakožto prostředníka jmenované cizí moci. Není tudíž na újmu správnosti rozsudkového výroku okolnost, že nebyl zjištěn ještě jakýsi další člá-

nek, který by byl ono spojení s cizí mocí dále sprostředkoval, kteréžto zjištění pohřešuje v rozsudku zmateční stížnost. Že by zjištění oněch skutečností, na nichž jest dle shora uvedeného zbudován rozsudek, bylo stíženo některým ze zmatků podle čís. 5 §u 281 tr. ř., zmateční stížnost sama netvrdí. Její námitka, že pro rozsudek nejsou, zejména v příčině výroku, který zmateční stížnost zvláště napadá, uvedeny důvody, nemůže býti shledána oprávněnou vůči rozsudku, který i v tom směru vyhovuje, jak shora dovoděno, plně předpisu §u 270 čís. 5 tr. ř. Další námitky, totiž výtky domnělého rozporu mezi rozsudkem a spisy, neprovádí však zmateční stížnost způsobem, v němž by bylo lze spatřovati uplatňování důvodu zmatku čís. 5 §u 281 tr. ř. Netvrdí, že by údaje rozhodovacích důvodů o obsahu té které výpovědi nebo listiny byly v rozporu s protokolem, o výpovědi sepsaným, nebo s listinou samotnou. Námitka není než skrytým, podle §u 258 tr. ř. však nepřípustným brojením proti postupu nalézacího soudu při oceňování výsledků hlavního přelíčení a proti přesvědčení, k němuž byl nalézací soud touto cestou dospěl mocí práva volné, při tom však svědomité úvahy, vyhrazeného mu druhým odstavcem právě citovaného předpisu zákona. Vůči dalším rozsudkovým výrokům jeví se však výtka, dle níž není důkazu o tom, že se fotografie dostaly do rukou cizí mocí, bezpředmětnou, neboť výroky těmi uznán byl stěžovatel vinným zločinem podle §u 6 čís. 2 odstavec druhý a třetí zákona na ocírání republiky, spáchaným tím, že jednak jiná vojenská tajemství, než jsou uvedena ve výroku I., vyzvídal, a by je cizí mocí vyzradil, jednak se za týmž účelem spolčil s Dolfem W-em.

Zmateční stížnost namítá dále, že nebyla vůbec zodpověděna stěžejní otázka celého řízení, zda jednalo se v údajích dopisu, v obsahu dotazníku a ve fotografiích o takové skutečnosti, opatření a předměty, jež mají zůstatí utajeny pro obranu republiky. Příčinu toho spatřuje zmateční stížnost v nedostatečnosti a neúplnosti posudků vojenských znalců, kteří prý nezaložili svých posudků na faktech, podepřených důkazy, nýbrž většinou jen na svých osobních náhledech, nezjistili dále ohledně každé jednotlivosti, zda jde o skutečnosti, opatření a předměty rázu shora naznačeného, a nezodpověděli konečně ani otázky, která z dat, sdělených dopisem stěžovatelovým, odpovídají pravdě a která z nich jsou nesprávná. Jak patrné, směřují tyto výtky formálně proti znaleckým posudkům a vytýká jimi zmateční stížnost vlastně neúplnost řízení. Jelikož však při ryze odborné povaze otázek, které bylo nalézacímu soudu řešiti, jsou příslušná rozsudková zjištění a z nich čerpané závěry zbudovány bezvyjimečně na posudcích, podaných při hlavním přelíčení vojenskými znalci, jsou ony výtky věcně namířeny zároveň také proti těmto zjištěním a závěrům rozsudkovým. Nutno tudíž se jimi zabývati. Veškeré výtky dlužno označiti jako zřejmě bezdůvodné, ba z části jako přímo svévolné. Že četné věty obou posudků jsou oděny v zevní roucho úsudků, přináší sebou nezbytně již sama povaha tohoto průvodního úkonu. Tyto úsudky nejsou však projevem náhledů znalců rázu pouze osobního, jak dovozuje zmateční stížnost, naopak posudky ty vyhovují dotyčnému pojmu zákonnému také potud, že jsou čerpány vesměs z odborných vědomostí a zkušeností znalců, kteří při každém jednotlivém

bodě svých posudků nastínili zároveň úvahy, jimiž dospěli k tomu kterému závěru, a zbudovali své posudky, pokud to ovšem bylo dáno povahou věci, i na skutečnostech, totiž na pozorováních, učiněných jimi ve smyslu §§Ů 116 a násl. tr. ř. Otázku, zda jde v tomto případě o skutečnosti, opatření nebo předměty, jež mají zůstatí utajeny pro obranu republiky, zodpovídají posudky obou znalců nikoli snad jen hromadně a všeobecně, nýbrž ohledně každé jednotlivosti zvlášť. Posudky rozeznávají přesně mezi takovými skutečnostmi, opatřeními a předměty, které jsou známy z příslušných předpisů, po případě i z denního tisku, a takovými, které samy o sobě ani utajeny býti nemohou, na jedné straně a těmi, jež mají zůstatí utajeny, na straně druhé. Než i ohledně oněch dospívají posudky, zejména se zřetelem na vzájemnou souvislost oboujeho druhu údajů, k závěru, že není lhostejno ani zjištění, jak jsou na př. obecně známé směrnice aplikovány v praxi, čemu se věnuje při výcviku zvláštní pozornost a kterých prostředků je při něm používáno. O jednotlivých údajích dopisu praví se v posudku výslovně, že nejsou zcela přesné nebo že nejsou úplné. Z toho plyne logicky důsledek, že ostatní údaje dopisu shledali znalci přesnými a úplnými, tudíž i shodnými se skutečným stavem věci, což se ostatně ohledně některých údajů v posudku zvlášť uvádí. Nejsou tudíž posudky neúplnými ani nedostatečnými proto, že se tak neděje výslovně při každém jednotlivém údaji. Když tudíž stěžovatelův obhájce po podaných posudcích podle jednacího protokolu »vyzval«
 znalce, aby se vyslovili přesně o tom, zda jednotlivosti, o nichž podával stěžovatel zprávu ve svém dopise, jsou v československé armádě zavedeny tak, jak o nich zněla ona zpráva, prohlásili znalci vším právem nejen, že jim nelze vyslovovati se dále o vojenských tajemstvích, nýbrž zejména také, že ve svém posudku uvedli již jasně a určitě, zda ony jednotlivosti jsou takovými skutečnostmi, opatřeními a předměty, jež pro obranu republiky mají zůstatí utajeny. Týmž právem nepřipustil nalézací soud otázek onoho rázu, které dáti znalcům navrhl obhájce, dotyčné soudní usnesení je odůvodněno způsobem, shodujícím se v podstatě s onou druhou částí shora citovaného prohlášení znalců samotných. Rozsudkovému výroku, zbudovanému na posudcích, vyhovujících podle právě uvedeného a vůbec v každém ohledu dotyčným zákonným předpisům a prostých zejména vad a nedostatků, vypočtených v §§ech 125 a 126 tr. ř., nelze zajisté vytýkati důvodně ani »nedostatečnost«
 ani neúplnost, jak neprávem činí zmateční stížnost.

Vývodům, jimiž provádí zmateční stížnost důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., předesílá větu, která zní zcela všeobecně v ten smysl, že počínání stěžovatelovo nezakládá vůbec žádné trestní skutkové podstaty, v případě proň nejnepříznivějším, že by se mohlo jednati jen o zločin podle §u 6 čís. 3 nebo o pouhý přečin (správně přestupek) podle §u 24 čís. 2 zákona na ochranu republiky. Prvé části námítky, která by přicházela v úvahu jako uplatňování důvodu zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř., zmateční stížnost blíže vůbec nijak nedoličuje, takže stačí říci rovněž jen zcela všeobecně, že rozsudek, jehož skutková zjištění mají ve výsledcích hlavního přeličení, na nichž jsou zbudována, plnou oporu, vyhovuje i po stránce právní ohledně všech svých tří výroků plně zákonu. Důvodu zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř. neprovádí však zmateční

stížnost způsobem, odpovídajícím zákonu. Jeť předním požadavkem, plynoucím z předpisu §u 288 čís. 3 tr. ř., by při uplatňování kteréhokoli z důvodů hmotněprávní zmatečnosti nebyla opouštěna základna skutkových zjištění rozsudku, jemuž je odporováno. Tohoto zákonného příkazu nedbá zmateční stížnost, již pokud se znovu dovolává stěžovatelovy obhajoby, podle níž veškerá sdělení byla prý jím určena pouze pro illustrovaný časopis, které však nalézací soud jako pouhé nevěrohodné výmluvě neuvěřil. Proti témuž příkazu prohřešuje se zmateční stížnost, popírajíc prostě znovu skutečnost, zjištěnou v rozsudku způsobem, jak shora dovedeno, bezvadným, že totiž stěžovatel dopisem, Else B-ové vyhradil cizí moci skutečnosti a předměty, jež mají zůstatí utajeny pro obranu republiky. Bezpodstatnost námítky, že šlo o údaje veřejně známé, je zjevnou již z hořejších úvah, vztahujících se na dotýčnou část znaleckých posudků. Stačí pouze dodat, že i názor který tu v posudcích znalců výrazu došel, hová zákonu. Jeť vojenským tajemstvím vše, co se dotýká tak úzce branné zdatnosti republiky za války, že jeho vyjevení cizí moci může tuto zdatnost seslabiti. Skutečnost, opatření nebo předmět nemusí býti právě rázu vojenského, ale musí míti přímý vztah k vojenské obraně republiky. Náležejí sem zejména i takové skutečnosti, opatření i předměty, které, poněvadž to mnohdy ani možno není, přímo tajeny nejsou, jsou však takové povahy, že obrana republiky vyžaduje, by se o nich nedověděla cizí moc. Zjistil-li však nalézací soud v rozsudku, že stěžovatel vyhradil vojenská tajemství, — ač ovšem nepřímě, — cizí moci (rozsudkový výrok I.), že jiná vojenská tajemství vyvádil, by je rovněž nepřímě vyhradil opět cizí moci (výrok II.) a že se konečně za týmž účelem spojil s W-em (výrok III.), odpadla proň především povinnost, ukládaná mu zmateční stížností, by se v rozsudku zabýval rozdílem mezi zákonnými pojmy cizí moci podle čís. 2 a nepovolane osoby podle čís. 3 §u 6 zákona na ochranu republiky. Osobou nepovolanou podle čís. 3 jest rozuměti pouze toho, kdo není v žádném spojení s cizí moci, neboť jinak dopouští se pachatel zločinu podle čís. 2. Skutkovou podstatu t o h o t o zločinu shledal tudíž také nalézací soud právem v trestné činnosti stěžovatelově vzhledem k tomu, že W., jehož prostřednictvím stěžovatel vyhradil, pokud se týče vyhraditi se strojil vojenské tajemství cizí moci, byl podle rozsudkového zjištění s touto mocí ve spojení. Zmateční stížnost počíná si, přezírajíc toto rozsudkové zjištění, i tu opět způsobem, přičicím se předpisu §u 288 čís. 3 tr. ř. Podobným způsobem dospívá zmateční stížnost i k další námítce, že jednání stěžovatelovo zakládá skutkovou podstatu pouhého přestupku podle §u 24 čís. 2 zákona na ochranu republiky. Jednak vytrhuje z celkového rámce dotýčných skutkových zjištění rozsudkových jednu skutečnost, že totiž stěžovatel fotografoval most u B. bez úředního povolení, jednak snaží se i ohledně jeho údajů v dopise dovésti, že nešlo o nic více, než o jejich další sdělení bez úředního povolení, při tom však zamlčuje nebo přehlíží, že dle rozsudkového zjištění stěžovatel prve naznačený skutek předsevzal, by dotýčné zařízení (předmět), jenž pro obranu republiky má zůstatí utajen, vyhradil cizí moci a že také oněmi údaji v dopise vyhradil cizí moci skutečnosti, opatření a předměty povahy právě naznačené. Než ani důvodu zmatku čís. 11 §u 281

tr. ř. neuplatňuje zmateční stížnost způsobem, vyhovujícím zákonu. Bez ohledu na to, že napadeným rozsudkem byla činnost stěžovatelova podřaděna skutkové podstatě zločinu podle §u 6 čís. 2 zákona na ochranu republiky, vychází při své námitce, že nalézací soud překročil při výměře trestu zákonnou sazbu trestní, z výslovného předpokladu, že skutky stěžovatelovy zakládají skutkovou podstatu mírnějšímu trestu podrobeného zločinu podle §u 6 čís. 3 nebo dokonce pouhého přestupku podle §u 24 čís. 2 téhož zákona. Bylo jí proto jako bezdůvodnou, z největší části jako podle zákona neprovedenou zavrhnouti.

Naproti tomu nelze upříti oprávnění zmateční stížnosti státního zastupitelství, spatřující právem důvod zmatku čís. 11 §u 281 tr. ř. v tom, že nalézací soud, použiv při výměře trestu ustanovení §u 55 tr. zák., snížil obžalovanému trest na svobodě pod dolejší hranici trestní sazby §u 6 čís. 2 zákona na ochranu republiky (tři léta těžkého žaláře) a uložil mu trest těžkého žaláře v trvání pouhých dvou let přes to, že podle předpisu druhého odstavce §u 28 zákona jest snížení trestu na svobodě pod dolejší hranici trestní sazby vyřoučeno mimo jiné též, jde-li o zločin §u 6 čís. 1 až 3 zákona. Názor, projevený při líčení o zmatečnících stížnostech obhájcem obžalovaného, že omezení to má při v š e c h trestných činech tam uvedených místo jen při sazbě od deseti do dvaceti let, jest zřejmě nesprávný, neboť z doslovu zákona plyne zcela jasně, že slova »při sazbě od deseti do dvaceti let« vztahují se jen na § 7 čís. 4. Výrokem o výměře trestu překročil tudíž nalézací soud svou trestní pravomoc způsobem, zakládajícím důvod zmatku, jehož se dovolává zmateční stížnost. Bylo jí proto vyhověti, zrušiti rozsudkový výrok o výměře trestu na svobodě jako zmatečný podle čís. 11 §u 281 tr. ř. a vyměřiti zároveň obžalovanému trest v mezích zákonné sazby, a to první sazby §u 6 čís. 1 odstavce třetí zákona na ochranu republiky.

Čís. 2138.

Pouze sepsání, nikoliv uveřejnění závadného článku poslancem-redaktorem jest chráněno poslaneckou immunitou (§ 24 ústavní listiny).

Soukromý obžalobce nemůže uplatňovati důvod zmatečnosti čís. 8 §u 281 tr. ř. (překročení obžaloby).

Obžaloba není vyřízena (čís. 7 §u 281 tr. ř.), nechává-li soud bez povšimnutí čin, pro který byla obžaloba vznesena.

Pokud jde o beztrestnou satiru a kdy překročení dovolené satirické kritiky jest urážkou na cti.

Skutková podstata §u 491 tr. zák. vyžaduje v subjektivním směru, by se pachatel dopustil urážlivého činu buď úmyslně, neb aspoň u vědomí, že se jím dotýká cti jiného; pokud vyvíňuje okolnost, že pachatel považoval článek za pouhou satiru.

(Rozh. ze dne 16. října 1925, Zm I 160/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce, vyhověl však zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze